

Arrest

nr. 119 754 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, U. K. (...), verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en u bent gehuwd met K. J. (...) die nog in Wit-Rusland verblijft. Met uw gezin was u woonachtig in Berezino. U werkte als hoofdofficier in het Wit-Russische leger. Samen met uw vriend M. V. (...) (ov 6.526.144) nam u deel aan allerlei manifestaties die van de oppositie uitgingen. Zo gingen jullie op 02/11/2008 naar Minsk om deel te nemen aan een optocht waarbij de slachtoffers die onder het Stalinregime en het Sovjet regime in het algemeen, vielen, werden herdacht. Op 14/11/2008 werd u door de rechtbank veroordeeld tot een geldboete omwille van een deelname aan een illegale mars. In december 2008 ging u wederom met uw vriend V. (...) naar Minsk om deel te nemen aan activiteiten van de oppositie. Jullie deelden er folders uit waarop de declaratie van de rechten van de mens stond. Omwille van het feit dat jullie zagen dat er

mensen werden gearresteerd, vluchtten jullie weg. Op 23/12/2008 werd u door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 dagen omwille van een deelname aan deze illegale manifestatie. Op 14/05/2009 nam u samen met uw vriend nogmaals deel aan een manifestatie van de oppositie in Minsk. Deze betoging vond plaats naar aanleiding van de herdenking van het referendum inzake de nationale symbolen in Wit-Rusland. Samen met andere deelnemers werden u en uw vriend opgepakt en gedurende 2 dagen in een cel opgesloten. Op 26/07/2009 werd u voor een derde maal door de rechtbank veroordeeld omwille van de deelname aan de illegale manifestatie van 14/05/2009. Hierna volgde een intern onderzoek in het leger naar uw politieke activiteiten. Vanaf augustus werd u door de KGB opgeroepen en men stelde dat u van landverraad zou worden beschuldigd. U kreeg een reisverbod opgelegd en mocht het militair garnizoen niet verlaten. U ontsnapte niettemin uit uw garnizoen en in september 2009 nam u samen met uw vriend nogmaals deel aan een manifestatie van de oppositie in Minsk. Deze betoging vond plaats naar aanleiding van de gezamenlijke militaire oefeningen met de Russen in Wit-Rusland. Toen jullie zagen dat er mensen werden opgepakt vluchtten u en uw vriend en doken onder bij de moeder van V. (...). Nadien kwamen verscheidene convocaties van de politie toe. Op 07/11/2009 vertrok u uit Wit-Rusland en vluchtte naar België waar u op 09/11/2009 aankwam. Op 12/11/2009 diende u er een asielaanvraag in. In origineel legde u volgende documenten neer: uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, 5 oproepingen van de politie waarin u als getuige wordt opgeroepen, 2 oproepingen van de politie betreffende een verbod om aan niet toegestane betogingen deel te nemen, 2 oproepingen van de Commissie voor ideologie waarin u zich moest verantwoorden voor de aanwezigheid op illegale betogingen, een brief van het provinciaal bestuur waarin gesteld wordt dat er momenteel geen vacatures zijn, 2 medische attesten en 3 vonnissen.

B. Motivering

U verklaarde de Wit-Russische autoriteiten te vrezen omwille van uw politiek activisme. Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst werden betreffende uw veroordelingen meerdere incoherenties vastgesteld tussen de informatie die het Commissariaat-generaal voorhanden heeft, uw verklaringen en de door u neergelegde veroordelingen.

Zo verklaarde u dat u tot een celstraf van 14 dagen werd veroordeeld omwille van uw deelname aan een verboden manifestatie van 14/05/2009. Uit uw verklaringen blijkt dat u toen op het overwinningssplein deelnam aan een manifestatie ter herdenking van het referendum inzake de nationale symbolen van Wit-Rusland. U stelde dat u er in de namiddag aankwam (tussen 13u-15u) en dat er zo'n 30 manifestanten aanwezig waren. Rond 18 u werd u samen met tiental(len) anderen door de autoriteiten opgepakt. Opmerkelijk genoeg kon u niet zeggen door wie de manifestatie werd georganiseerd – uw vriend V. M. (...) met wie u naar deze manifestatie ging, dacht dat onder meer het Molody (jeugd) front achter de organisatie van deze politieke actie zat (CGVS I p.3-4, CGVS II p.9; CGVS M. (...) I p.11, CGVS M. (...) III p.4-5). Het door u neergelegde vonnis stelt dat u toen werd veroordeeld omwille van een actieve betrokkenheid bij een verboden politieke actie op het overwinningssplein tussen 15u15 en 18u50 (documenten vonnis 26/06/2009). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er die dag inderdaad een politieke actie ter nagedachtenis van het referendum inzake de nationale symbolen werd gedaan en dat deze door het Molody front werd georganiseerd. Deze manifestatie begon echter pas om 18u en vond plaats op het Oktoberplein. Daar werden de manifestanten direct omringd door mensen van de Omon diensten. Hoewel de manifestatie startte met een 30-tal personen waren er daar reeds rond 18u45 een 100-tal personen aanwezig. Toen de manifestanten op datzelfde moment richting het onafhankelijkssplein wensten te gaan, ging de politie over tot massale arrestaties van manifestanten. Rond 19u werd de actie stopgezet en werd er naar de plaats gegaan waar de gearresteerde manifestanten werden vastgehouden. Op geen enkele wijze wordt melding gemaakt van een manifestatie die op het overwinningssplein plaatsvond wat weinig aannemelijk is indien deze daadwerkelijk meerdere uren duurde en er vele manifestanten werden aangehouden. In de lijst die door de mensenrechtenorganisatie 'Khartiya 97' (lente 97) werd opgemaakt van mensen die die dag administratief werden vervolgd komen noch u noch uw vriend in voor (landeninformatie 1). Dat u die dag aan een dergelijke manifestatie in Minsk deelnam en hiervoor werd veroordeeld is bijgevolg weinig aannemelijk.

Ook betreffende de veroordeling tot een gevangenisstraf van 7 dagen naar aanleiding van de verboden manifestatie van 10/12/2008 werden incoherenties en onaannemelijkheden vastgesteld. Zo stelde u dat u folders met daarop de verklaringen van de mensenrechten uitdeelde. U zou dit op het oktoberplein hebben gedaan. U zou er rond 11u 's morgens zijn aangekomen en zou (enkel) daar gedurende 3 uur deze folders aan mensen hebben uitgedeeld (CGVS I p.5). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat u pendelde tussen het oktoberplein, het warenhuis GUM en het metrostation aangezien de 3 plaatsen dicht bij elkaar liggen (CGVS II p.6-7). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt

dat u werd veroordeeld voor een illegale actie van 10/12/2008 op het oktoberplein van 12u30 tot 15u15 (document veroordeling 23/12/2008). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat manifestanten pamfletten met daarop de verklaringen van de rechten van de mens uitdeelden aan de GUM supermarkt op de onafhankelijkslaan. Na enige tijd werden meerdere manifestanten door de politie opgepakt. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat uit het door u neerlegde vonnis blijkt dat u veroordeeld werd voor een verboden actie op het oktoberplein terwijl de door u beschreven actie aan de Gum supermarkt op de onafhankelijkslaan plaatsvond wat niet op oktoberplein uitgaat. Voorts is het evenzeer bevreemdend dat de personen die werden opgepakt omwille van de actie aan de GUM supermarkt na anderhalf uur werden vrijgelaten zonder dat er een PV voor hen werd opgesteld terwijl er zowel voor u als voor uw vriend, die toen niet werden opgepakt, wel een PV zou zijn opgesteld die de basis vormde voor jullie veroordeling. Bovendien stelt het vonnis dat jullie deelnamen aan de manifestatie tot 15u15 op het Oktoberplein. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er reeds om 14u59 door de website 'Khartiya 97' werd bericht over manifestanten die aan het warenhuis GUM werden opgepakt omwille van het uitdelen van folders van de declaratie van de mensenrechten en dat hierbij de namen van de arrestanten werden vermeld. Rederlijkwijs kan bijgevolg worden besloten dat de actie reeds enige tijd daarvoor werd afgebroken (landeninformatie 1-2). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twifelen aan uw aanwezigheid op deze politieke actie en ondermijnt de bewijskracht van de door u neergelegde veroordeling hieromtrent daar de inhoud hiervan op meerdere vlakken niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volledigheidshalve werd een kaartje van het centrum van Minsk aan het administratieve dossier toegevoegd waaruit blijkt dat de GUM supermarkt in de onafhankelijkslaan zich niet op het oktoberplein bevindt (landeninformatie 5).

Ten slotte is het evenzeer onaannemelijk dat u in november 2008 werd veroordeeld voor de deelname aan een optocht ter herdenking van de slachtoffers onder het Stalin regime en meer in het algemeen onder het Sovjet regime. U stelde dat jullie vertrokken aan de 'luchs' winkel en vandaaruit naar Kuropaty stapten. U verklaarde dat er duizenden manifestanten aan het startpunt van de betoging stonden. U stelde niet te weten door wie de manifestatie werd georganiseerd maar aan het beginpunt zag u allerlei vlaggen en spandoeken van onder meer Molody front en EU-Belarus. U dacht eveneens dat er vertegenwoordigers van het BNF aan dit beginpunt stonden. Voorts verklaarde u dat het 1 enkele manifestatie was die van begin- naar eindpunt ging. U had er geen weet van dat er tijdens het traject 2 manifestaties of optochten samenkwamen (CGVS II p.3- 5, 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er inderdaad een mars van nabij de luchts fabriek vertrok. Deze werd echter door Conservatief Christelijke partij-BNF (deze KHHP-BNF staat volledig los van het BNF) georganiseerd en er waren slechts 300 manifestanten bij het beginpunt aanwezig. Het BNF startte de betoging aan het Oostelijk kerkhof en dit op een later tijdstip. Daar hadden zich 1000 manifestanten verzameld waaronder ook activisten van Europees Belarus en de leider van Molody front. Pas om 14u30, naar het einde van het traject toe, kwamen de beide optochten samen om naar Kuropaty te gaan. Indien u daadwerkelijk aan deze manifestatie hebt deelgenomen is het onaannemelijk dat u het aantal deelnemers aan het beginpunt dermate overschat, u spandoeken van het Belarus-EU en het Molody Front zag en dacht dat er vertegenwoordigers van het BNF aan het beginpunt stonden terwijl deze redelijkerwijs op een andere plaats aan de optocht van het BNF deelnamen, en dat u zich überhaupt niet bewust was van het feit dat er tijdens het traject 2 optochten samenkwamen. Voorts blijkt uit diezelfde informatie dat de beide optochten door de autoriteiten werden toegelaten en zonder incidenten zouden zijn verlopen (op een geschil op het niet vertonen van een identiteitskaart na) (landeninformatie 1). Gezien deze manifestatie door de autoriteiten werd toegelaten is het weinig overtuigend dat u omwille van een deelname aan een illegale betoging werd veroordeeld. Dergelijke vaststellingen maken het dan ook weinig aannemelijk dat u tijdens deze optocht aanwezig was, laat staan dat u een veroordeling opliep voor deelname aan deze manifestatie.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twifelen aan de waarachtigheid van uw deelname aan deze politieke acties en ondermijnen bijgevolg de bewijskracht van de door u neergelegde veroordelingen daar zij inhoudelijk niet overeenkomen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is en wordt specifiek verwezen naar het omkopen van ambtenaren (landeninformatie 3). Bijgevolg kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat dergelijke vonnissen tegen betaling geregeld kunnen worden waardoor dergelijke vonnissen hun bewijswaarde verliezen, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder bevestigd door een zeer beperkte kennis en interesse in de oppositie wat in schril contrast staat met het politieke activisme dat u

beweerde te doen. Zo is het weinig aannemelijk dat u als BNF aanhanger aan het beginpunt ter hoogte van de 'luchs' winkel stond waar het KHHP-BNF afgesproken had en dat u zich daar klaarblijkelijk niet bewust van was, dit terwijl het BNF een ander startpunt had. Voorts kon u geen enkele naam geven van opposanten die net als u omwille van de deelname aan de betoging van 14/05/2009 werden veroordeeld noch kon u de naam geven van iemand die tijdens de manifestatie van 10/12/2008 werd gearresteerd. Gelet op uw verklaring dat 'Khartiya 97' uw lievelingssite is en dat u daar veel informatie uit haalt, kan worden verwacht dat u hiervan weet zou hebben. U kon echter zelfs niet zeggen of deze site over deze manifestaties had bericht, terwijl uit de bovenvermelde informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat dit weldegelijk het geval is (CGVS II p.7, 9, 12, 3, landeninformatie 1-2). Dergelijke vaststellingen getuigen dan ook niet van een grote interesse in de activiteiten van de oppositie.

In het licht van uw beperkt politiek profiel is het evenmin aannemelijk dat u zich als beroepsmilitair (officier) bleef blootstellen aan de risico's op vervolging door uw aanhoudende deelname aan (verboden) politieke acties. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat u op uw werk pas problemen begon te kennen na uw laatste veroordeling (CGVS I p.6-7). Gezien het repressief karakter vanwege de Wit-Russische autoriteiten ten aanzien van politieke opposanten is het dan ook opmerkelijk dat u lange tijd in het leger met rust werd gelaten hoewel u reeds 2 maal door een rechtbank werd veroordeeld omwille van een deelname aan manifestaties die door de oppositie werden georganiseerd. Voorts stelde de KGB dat u zou worden beschuldigd van landverraad, kreeg u van hen een reisverbod opgelegd, en mocht u het garnizoen niet verlaten (CGVS I p.9-11). Niettemin besluit u kort hierna aan een betoging deel te nemen, nota bene tegen het feit dat Russen en Wit-Russen gezamenlijke militaire oefeningen deden, waar vele mensen van politie en KGB aanwezig zijn en de kans op arrestatie niet onaannemelijk is (CGVS I p.3). Een dergelijk roekeloos gedrag, zonder dat u enig politiek profiel aannemelijk kan maken, is weinig aannemelijk in het licht van uw beroep. Ook kan nog worden opgemerkt dat alle 3 de vonnissen die u neerlegde aangeven dat u werkloos was, terwijl uit uw verklaringen en uit uw militair boekje blijkt, dat u tot september 2009 voor het leger werkte (CGVS I p.6, 14), waardoor de bewijskracht van deze vonnissen bijkomend wordt ondermijnd.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten, uw documenten en uw politiek profiel ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw militair boekje, uw rijbewijs en uw geboorteakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven. Het feit dat u als officier zou hebben gewerkt wordt evenmin in bovenstaande motivering in twijfel getrokken.

De oproepingen door de plaatselijke politie van Berezino en de oproepingen van het comité voor ideologie waarin u wordt bevolen te verschijnen om u te verantwoorden voor deelname aan illegale betogingen kan uw geloofwaardigheid niet herstellen daar u niet aannemelijk kan maken dat u aan dergelijke manifestaties hebt deelgenomen. De 5 andere oproepingen van de politie waarin u als getuige werd opgeroepen bevatten geen informatie aangaande de redenen dat u werd opgeroepen. Zoals reeds werd opgemerkt blijkt bovendien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is en wordt specifiek verwezen naar het omkopen van ambtenaren. Bijgevolg kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat dergelijke convocaties tegen betaling kunnen geregeld worden waardoor dergelijke convocaties hun bewijswaarde verliezen. Bovendien is het evident dat dergelijke documenten enkel ondersteuning kunnen bieden voor geloofwaardige verklaringen, wat klaarblijkelijk niet het geval is bij u.

De brief van het provinciaal bestuur indiceert dat u in centrum voor tewerkstelling staat geregistreerd waarin gesteld wordt dat niet iedereen kan worden tewerkgesteld en dat u over nieuwe vacatures op de hoogte zal worden gesteld. Dergelijke brief indiceert dat u werkzoekend was hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds voor het leger werkte.

De medische attesten bevatten geen informatie aangaande de oorzaak van de vastgestelde verwondingen waardoor deze op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten kunnen worden gelinkt, te meer uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij is tevens van mening dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en dat zij minstens voldoet aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoekende partij begrijpt absoluut niet dat de verwerende partij haar in de bestreden beslissing voormelde statuten heeft geweigerd.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging geen enkel soelaas biedt, aangezien het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen.

2.2.6.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielrelaas kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wijst vervolgens op de "*constante rechtspraak*" volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas, hetgeen volgens haar *in casu* het geval is. Verzoekende partij duidt er tenslotte nog op dat, wanneer er twijfel blijft bestaan (over bepaalde elementen en verklaringen), deze ten goede dient te komen aan de asielaanvrager.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing enkel opmerkt dat de inhoud van de door verzoekende partij bijgebrachte veroordelingen niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat uit deze informatie tevens blijkt dat men dergelijke documenten tegen betaling kan verkrijgen in Wit-Rusland en dat de overige documenten die verzoekende partij heeft neergelegd niet van aard zijn om haar geloofwaardigheid te herstellen. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij derhalve niet verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven, noch blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben gebracht om bepaalde documenten te verzamelen. De argumentatie die dienaangaande wordt aangevoerd is dan ook niet relevant.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad wederom dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de verboden manifestatie van 14 mei 2009 volledig verkeerd is, aangezien die betrekking heeft op de manifestatie die plaatsvond op het Oktoberplein, waar zij niet aanwezig was. Zij merkt op dat de lijst van "*Khartiya 97*" slechts betrekking heeft op de manifestatie die plaatsvond op het Oktoberplein en dat zij en haar vriend tijdens hun gehoren hebben benadrukt dat zij steeds op het Overwinningssplein zijn gebleven en dat zij er werden aangehouden. Dit wordt ook bevestigd in het vonnis dat zij heeft bijgebracht. Het spreekt dan ook voor zich dat zij niet voorkomen in voormelde lijst en dat de vermelde uren niet overeenstemmen. Verzoekende partij hekelt het gebrek aan informatie in het administratief dossier met betrekking tot de manifestatie die zou hebben plaatsgevonden op het Overwinningssplein.

Verzoekende partij lijkt tevens in haar verzoekschrift te willen benadrukken dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat het om een beroemde datum gaat en dat er dan tevens wordt betoogd op het Oktoberplein.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt enkel blijkt dat er op 14 mei 2009 een politieke actie heeft plaatsgevonden op het Oktoberplein en dat deze actie georganiseerd werd door het Molody front. Op geen enkele wijze wordt melding gemaakt van een manifestatie die op het Overwinningsplein plaatsvond. De Raad treedt verwerende partij bij waar die stelt dat het weinig aannemelijk is dat op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van een manifestatie die op het Overwinningsplein plaatsvond, terwijl deze manifestatie volgens verzoekende partij meerdere uren zou hebben geduurd en er vele manifestanten werden aangehouden. Uit de door verzoekende partij geciteerde verklaringen in het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekende partij dacht dat de manifestatie zou plaatsvinden op het Overwinningsplein en dat, indien het daar niet zou plaatsvinden, zij een halte verder zou gaan tot aan het Oktoberplein. Dat zij dan toch op het Overwinningsplein zou zijn gebleven, betekent dat de manifestatie die daar zou hebben plaatsgevonden minstens even belangrijk/grootschalig zou zijn geweest dan de betoging die heeft plaatsgevonden op het Oktoberplein. Dit bevestigt de stelling dat het zeer opvallend is dat geen enkel gewag wordt gemaakt van een problematische betoging op het Overwinningsplein op 14 mei 2009. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de vriend van verzoekende partij tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat de manifestatie op het Overwinningsplein vermoedelijk georganiseerd werd door het Molody front, terwijl uit de informatie blijkt dat het Molody front op die datum een betoging heeft gehouden op het Oktoberplein. Eveneens merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eens kon zeggen door wie de betoging die zou hebben plaatsgevonden op het Overwinningsplein zou zijn georganiseerd, hetgeen bevreemdend overkomt nu zij grote risico's nam door deel te nemen aan dergelijke activiteiten en van haar dan ook redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van dergelijke essentiële zaken.

Gelet op het voorgaande, kan het argument dat verwerende partij haar motivering zou hebben gebaseerd op informatie over de verkeerde betoging, zodat de verklaringen van verzoekende partij dan ook niet overeenstemmen met de informatie over de manifestatie waaraan zij zou hebben deelgenomen, niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

2.2.8.1. Betreft de vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat uit het door verzoekende partij neergelegde vonnis blijkt dat zij werd veroordeeld voor een verboden actie op 10 december 2008 op het Oktoberplein, terwijl de door haar beschreven actie plaatsvond aan de GUM-supermarkt op de Onafhankelijkheidslaan die niet op het Oktoberplein uitgaat, merkt verzoekende partij op dat uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat tijdens die dag tevens een actie plaatsvond op het Oktoberplein. Verzoekende partij bevestigt nogmaals dat zij toen pendelde tussen het Oktoberplein, het warenhuis en het metrostation en dat deze drie plaatsen dicht bij elkaar liggen. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat de Onafhankelijkheidslaan het Oktoberplein kruist.

Waar verwerende partij motiveert dat het eveneens bevreemdend is dat uit de informatie blijkt dat personen die omwille van de actie aan de supermarkt werden opgepakt na anderhalf uur werden vrijgelaten zonder dat er een PV voor hen werd opgesteld, terwijl er voor zowel verzoekende partij als haar vriend, die toen niet werd opgepakt, een PV zou zijn opgesteld, legt verzoekende partij uit dat zij niet met zekerheid kan verklaren waarom er een PV werd opgesteld dat de basis vormde voor haar veroordeling. Zij veronderstelt dat dit was omwille van haar functie als militair. Gezien zij op het Oktoberplein werd gefilmd, werd zij waarschijnlijk door medewerkers van de KGB herkend, die dan vervolgens een PV hebben opgesteld. Verzoekende partij heeft overigens tijdens haar gehoor aangegeven dat de KGB een intern onderzoek naar haar hebben geopend.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt inderdaad blijkt dat er zich op 10 december 2008 op het Oktoberplein een manifestatie heeft voorgedaan. Eveneens blijkt uit de bijgevoegde kaart dat de GUM-supermarkt inderdaad niet ver van het Oktoberplein gelegen is (administratief dossier, stuk 30, deel 1). De Raad is echter van oordeel dat het door verzoekende partij aangebrachte verweer niet overtuigt. Verzoekende partij heeft immers specifiek aangegeven dat zij gedurende enkele uren folders met daarop de verklaringen van de mensenrechten is gaan uitdelen. Uit de voormelde landeninformatie blijkt dat op 10 december 2008 manifestanten pamfletten met daarop de verklaringen van de rechten van de mens uitdeelden aan de GUM-supermarkt op de Onafhankelijkheidslaan. Betreft de actie die op diezelfde dag heeft plaatsgevonden op het Oktoberplein, wordt in de landeninformatie het volgende gesteld: *“Op 10 december 2008 rond 11u vond er op het Oktyabr'skiyplein te Minsk ook nog een actie plaats van enkele personen die een uitreisverbod hebben omwille van hun politieke activiteiten. De deelnemers waren:*

(...), die allen een verbod opgelegd gekregen hebben om Belarus te verlaten. Ze droegen bordjes met het opschrift (...) (persoon met uitreisverbod om politieke reden) en gaven aan de residentie van president Lukashenko een verklaringen af waarin ze vroegen hen toe te staan om Belarus te verlaten en eveneens opriepen om het bestaan van een uitreisverbod om politieke redenen in Belarus af te schaffen. Hun verklaring werd in ontvangst genomen door Buko, het hoofd van de afdeling voor omgang met burgers en juridische personen en Katushkin, het hoofd van de presidentiële receptie, die de ontvangst van de brief officieel registreerden. De ontvangst gebeurde hoffelijk. Er is in de bronnen geen informatie teruggevonden over arrestaties bij deze actie" (administratief dossier, stuk 30, deel 1, p. 4). Uit deze informatie kan worden afgeleid dat het een ander soort actie betrof (waarbij men de specifieke problematiek van het reisverbod omwille van politieke redenen wenste aan te kaarten), dat deze protestactie plaatsvond op een ander tijdstip (het begon reeds om 11u, terwijl in het vonnis staat dat verzoekende partij zou hebben deelgenomen aan een illegale actie op het Oktoberplein van 12u30 tot 15u15) en dat er zich overigens helemaal geen problemen hebben voorgedaan. Eveneens stelt de Raad vast dat verzoekende partij en haar vriend niet vermeld worden in de lijst van personen die tijdens deze actie aanwezig waren. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat verzoekende partij eveneens op het Oktoberplein vanaf 11u 's morgens gedurende drie uur folders zou zijn gaan uitdelen, waarbij dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet stroken met de inhoud van de door haar bijgebrachte veroordeling, zoals eerder opgemerkt.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij veronderstelt dat er voor haar een PV werd opgesteld omdat zij militair was en de KGB – die alle betogingen had gefilmd – haar dan ook had herkend, merkt de Raad op dat het aanbrengen van hypothetische verklaringen niet als een afdoende uitleg kan worden beschouwd voor de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheid. De Raad blijft erbij dat het zeer opvallend is dat de twintig activisten die gearresteerd werden na anderhalf uur werden vrijgelaten zonder dat er een PV werd opgesteld, terwijl er dan wel voor verzoekende partij en haar vriend – die overigens helemaal geen militair was (administratief dossier, stuk 30, deel 6, eerste gehoor, p. 3) en die toen niet werd opgepakt – dan wel een PV zou zijn opgesteld. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar functie dermate in het vizier van de KGB zou zijn gekomen dat zij (en haar vriend) deze aparte, zeer nadelige, behandeling zou hebben gekregen.

De Raad wijst er tot slot nog op dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat in het vonnis vermeld wordt dat verzoekende partij deelnam aan de manifestatie tot 15u15 op het Oktoberplein, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er reeds om 14u59 door de website "Khartiya 97" werd bericht over manifestanten die aan het warenhuis werden opgepakt omwille van het uitdelen van folders. Verwerende partij besluit hieruit dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de actie reeds enige tijd daarvoor werd afgebroken. Aangezien verzoekende partij aangaande deze vaststelling geen argumentatie naar voor brengt in haar verzoekschrift, wordt het motief in kwestie als onbetwist en vaststaand beschouwd door de Raad.

2.2.9.1. Verzoekende partij geeft toe dat zij inderdaad niet wist dat er op 2 november 2008 twee manifestaties plaatsvonden die op een gegeven moment samenkwamen. Het feit dat zij onwetend blijkt te zijn over "deze particulariteit", betekent volgens verzoekende partij echter niet dat zij zich niet op deze manifestatie bevond. Bovendien bewijst het aantal details dat zij wel heeft kunnen weergeven, dat zij wel degelijk aanwezig was. Indien dit niet het geval zou zijn geweest, dan zou verwerende partij tegenstrijdigheden en andere onwaarschijnlijkheden hebben vermeld, aldus verzoekende partij.

2.2.9.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het door verzoekende partij aangevoerde verweer dat haar onwetendheid met betrekking tot de verschillende vertakkingen van de manifestatie op 2 november 2008 niet betekent dat zij toen niet aanwezig was omdat uit het aantal details dat zij heeft kunnen vertellen wel degelijk blijkt dat zij aan deze manifestatie heeft deelgenomen, niet in het minst kan overtuigen. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij zich helemaal niet bewust was van het feit dat er tijdens het traject twee optochten samenkwamen, vanzelfsprekend wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd wordt dat verzoekende partij niet eens wist te zeggen door wie de manifestatie werd georganiseerd. Meer nog, verzoekende partij stelde dat zij aan het beginpunt allerlei vlaggen en spandoeken meende te zien van het Molody front en EU-Belarus en dat zij dacht dat er tevens vertegenwoordigers van het BNF aan dit beginpunt stonden, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat de mars (aan dit startpunt) door de KHHP-BNF, die volledig losstaat van het BNF, werd georganiseerd en dat het BNF de betoging startte op een andere plaats. In de bestreden beslissing wordt ook nog opgemerkt dat verzoekende partij verklaarde dat er bij het startpunt van de betoging duizenden manifestanten aanwezig waren, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er slechts zo'n

driehonderd manifestanten aanwezig waren bij het startpunt. Tot slot wijst verwerende partij erop dat uit de landeninformatie blijkt dat beide optochten gewoon werden toegelaten door de autoriteiten en dat deze gebeurtenissen zonder enige incidenten zijn verlopen. Dit valt dan weer niet te rijmen met de beweerde veroordeling tot een geldboete omwille van een deelname aan een illegale mars. Voormelde vaststellingen, die de geloofwaardigheid van haar verklaringen op aanzienlijke wijze verder hypothekeren, worden niet besproken in het verzoekschrift, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

De Raad wijst erop dat uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat verwerende partij wel degelijk verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden (met de inhoud van de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie) heeft vastgesteld waaruit dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde aanwezigheid op de manifestatie in november 2008 en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden.

2.2.10.1. Volgens verzoekende partij beperkt verwerende partij zich “om de manifestaties aan bepaalde elementen te betwisten die niet overeenstemmen maar volledig de elementen verzwijgen die de deelname van de verzoekende partij aan de verschillende manifestaties (...) bewijzen”. Evenzo beperkt verwerende partij zich tot de verwijzing naar de algemene situatie van corruptie in Wit-Rusland, zonder een onderzoek te voeren met betrekking tot “de exacte gegevens die in vonnissen vermeld worden in publieke bronnen”. Door te verwijzen naar de corruptieproblematiek in Wit-Rusland, stelt verwerende partij zich enerzijds vrij om te bewijzen dat de door haar neergelegde documenten vals zouden zijn en brengt zij haar anderzijds in de onmogelijkheid om haar beweringen te bewijzen, aldus verzoekende partij. Verder hekelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen persoonlijke motivering bevat met betrekking tot de drie vonnissen die zij heeft neergelegd en de vijf andere oproepingen van de politie.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat er meerdere incoherenties kunnen worden vastgesteld tussen de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over de manifestaties waaraan zij zou hebben deelgenomen en de door verzoekende partij neergelegde veroordelingen. Tevens heeft verwerende partij dienaangaande verschillende onaannemelijkheden vastgesteld. De Raad merkt tevens op dat de motivering die verwerende partij hierover uiteenzet in haar beslissing zeer omstandig en duidelijk is. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat verwerende partij zich zou hebben beperkt tot het betwisten van bepaalde elementen, die niet zouden overeenstemmen met de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en het verzwijgen van de elementen die haar deelname aan de verschillende manifestaties zouden bewijzen en dat in de bestreden beslissing geen “persoonlijke motivatie” kan worden teruggevonden met betrekking tot de door verzoekende partij neergelegde vonnissen.

De Raad wijst er verder op dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de bemerking dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is en dat er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat dergelijke vonnissen tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor dergelijke documenten hun bewijswaarde verliezen, slechts een bijkomend motief betreft dat mede heeft geleid tot de conclusie dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte vonnissen geen bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op de voormelde incoherenties/onaannemelijkheden, die zoals reeds gesteld op zeer uitvoerige wijze worden toegelicht in de bestreden beslissing. Verwerende partij merkt immers nog uitdrukkelijk op dat dergelijke documenten hun bewijswaarde zeker verliezen in het geval deze niet door geloofwaardige verklaringen wordt ondersteund, zoals *in casu* het geval is. Het is derhalve niet zo dat alle door verzoekende partij aangebrachte stukken, gelet op voormelde informatie, *a priori* als vals zouden worden beschouwd, zodat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om bewijsstukken bij te brengen.

Wat betreft de kritiek dat verwerende partij geen “persoonlijke” motivering zou hebben ontwikkeld met betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde oproepingen van de politie waarin zij als getuige wordt opgeroepen, duidt de Raad erop dat het volstaat dat verwerende partij in haar beslissing aangeeft dat deze documenten helemaal geen informatie bevatten aangaande de redenen waarom zij wordt opgeroepen en dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt overigens blijkt dat dergelijke documenten tegen betaling kunnen worden geregeld.

2.2.11.1. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij geen politieke tegenstander in de strikte betekenis van het woord is en dat zij enkel als “normaal” burger een verandering van regime wenste.

Het is volgens haar dan ook niet relevant dat zij slechts een beperkte kennis en interesse aan de dag kon leggen met betrekking tot de oppositie.

Verzoekende partij wijst er ook nog op dat het niet geloofwaardig overkomt dat verwerende partij enerzijds stelt dat haar verklaringen en die van haar vriend incoherent en vals zijn maar dat zij anderzijds geen enkele tegenstrijdigheid tussen beide verklaringen kan ontwaren.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat van iemand die beweert meerdere malen te hebben deelgenomen aan (illegale) manifestaties en hierdoor op verschillende vlakken problemen te hebben ondervonden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij toch enige interesse aan de dag zou leggen en zich minimaal zou informeren over de oppositie en het lot van opposanten die net als haar hebben deelgenomen aan de verschillende betogingen. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissing, een zeer roekeloos (en derhalve ongeloofwaardig) gedrag heeft vertoond, met name door na de bedreiging van de KGB dat zij zou worden beschuldigd van landverraad en het opgelegd krijgen van een reisverbod, nog deel te nemen aan een betoging waar *nota bene* vele mensen van de politie en de KGB aanwezig waren en de kans op arrestatie dus reëel was en zij in haar verzoekschrift dan ook nog eens meerdere malen aanstipt dat zij omwille van haar functie als militair bijzonder zou worden gevisieerd door de KGB. In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat, hoewel verzoekende partij heeft verklaard dat "*Khartiya 97*" haar lievelingssite is, zij niet eens kon zeggen of deze site over deze manifestaties had bericht, terwijl uit de landeninformatie waarover verwerende partij beschikt blijkt dat dit wel degelijk het geval is. Dat verzoekende partij dergelijke zaken niet zou weten omdat zij maar een gewone burger is die verandering wenste in haar land, kan niet als excuus worden aanvaard voor dergelijke onwetendheden die wijzen op een uiterst lakse, ongeïnteresseerde houding.

Waar verzoekende partij er nog op hamert dat het ongeloofwaardig overkomt dat verwerende partij, die haar verklaringen en die van haar vriend als ongeloofwaardig bestempelt, echter geen tegenstrijdigheden kon vaststellen tussen haar verklaringen en die van haar vriend, wijst de Raad er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit (*in casu* onderlinge) tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde deelname van verzoekende partij aan de verschillende manifestaties en aan de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend. Dat er in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden vermeld worden tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar vriend, betreft een argument dat dan ook niet relevant is.

2.2.12. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is gemotiveerd en dat niet is onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het argument dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog een detail van de kaart van de stad Minsk neerlegt waarop een aantal zaken met rood zijn aangestipt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet concreet aanduidt wat zij met deze map probeert aan te tonen.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT